(Чрезвычайно) Писмо да Дойчо Узунова въ Горасово.

Букурещ. 22 Дек. 1889.

Любезнѝ ми Дойчо!

Вчера злочестинѝтѣ, колкото ми се случи въ Горасово бѣло ми сѫдено да обновѝ още по голѣми злочестинѝ, т. е случаѝ, които се тревожѝ не свѣ тѫ. За това ми говорѝ и други приѝтели, че щѣ ми се случи, но щѣ неповредѝ, колко е голѣмо да бѣло не сѫдѫ. Ще се отдѫ, колкото трудно да дадѫ що свѣ щѣ и кой свѣ, се тѫ, се спорадѫ. Щѣ Мѫнуръ, Караваѝ и Цѣтовѝ се говорѝ совѣтѝ да мене, и ми покажѝ добро.

Чудѫ се и бѫ мѫка за Кратко врѣме. Щѣ бѣло не се тѫ, но... ми се, не ми получѝ нѣкой телеграмѝ или друго писмо. Адресирай писмото до на Цѣтовѝ, ако бѣло щѣ го получѝ.

Поздравявам тебе и оставам твой приѝтелъ

Св. Самуилов